

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Otvoren Dom
Božje providnosti

Svećenik i učenici poginuli
u prometnoj nesreći

Bezbriznost djece
unatoč nemirima

Apostolat molitve

„Da misionarskim duhom
kršćanske zajednice Azije
navješćuju evanđelje onima
koji ga još uvijek iščekuju“

Sadržaj

Uvodnik
Papina poruka
U središtu
Iz života naših misionara

Apostolat molitve
Vijesti iz Crkve u Hrvata

Iz dnevnika jednog misionara
Misijski velikani

Krunica, nositeljica vjere i svetosti	3
Misija je velika ljubav prema Isusu Kristu	4
Trojstveni Bog u zajednici vjernika	7
Otvoren Dom Božje providnosti	9
Svećenik i učenici poginuli u prometnoj nesreći	11
Bezbriznost djece unatoč nemirima	12
Jaslice za novorođenčad	13
Misijska nakana za listopad	14
Don Ivan Stojanović primio vjerovjesnički blagoslov i križ za misije u Gani	15
Vrhbosanski svećenik vlč. Marko Jukić primio vjerovjesnički blagoslov i križ	16
Premинуo fra Rafael Lipovac, višegodišnji misionar u Africi	17
AKCIJA MIVA	17
Seminar za misijske animatore	17
Susret misijskih animatora Riječke metropolije	18
Posjet misionarke iz Burundija	18
Nezgoda u savani	19
Sveta Kateri Tekakwitha, misionarka u svojem narodu	21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** don Ivan Štironja
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: Grafika Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/56 35 055, Fax 01/46 69 254
E-mail: missio.croatia@zg.ht.hr
web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAH2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 00387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Krunica, nositeljica vjere i svetosti

Cijelu godinu Crkva po misijskoj nakani Apostolata molitve vapi i moli za uspjeh misija u svijetu. No listopad je poseban mjesec brige i molitve za misije i misionare. Za ovaj mjesec imamo dodatne molitvene nakane za nove misionare iz Vrhbosanske nadbiskupije, svećenike koji odlaze misionariti „tamo gdje palme cvatu“.

Piše don Ivan Štironja

Listopadske su pobožnosti prigoda da se svi skupa uteknemo za pomoć Mariji, Majci Krista Glave i Majci cijele Crkve, da postanemo istinski misionari Božje ljubavi u svijetu. Čovjek moleći otvara svoje srce, raste u vjeri i želji za svetošću. To ne znači stati kao blaženik na oltar, nego čiste duše i ponizna srca u vjeri hrliti prema oltaru, suobličiti se Kristu, svećeniku i žrtvi, i postati živa slika Milosrdnog Oca.

Svjetski dan misija – Misijska nedjelja središnji je misijski događaj predzadnje nedjelje u listopadu, kad Crkva u cijelom svijetu, koja je po naravi misijska, moli i prikuplja životna sredstva za misije i misionare. Molitva zaista zauzima prvo mjesto u misijskoj animaciji Crkve. Ona pokreće srca ljudi da osjete potrebe braće i sestara u nevolji te im se s Kristom, Dobrim Pastirom i Milosrdnim Samarjancem, stave u službu.

Sveti papa Ivan Pavao II., govoreći o molitvi, kaže da je *Krunica* njegova najdraža molitva. U apostolskom pismu biskupima, svećenicima i vjernicima o *Svetoj krunici*, pod nazivom *Rosarium Virginis Mariae – Krunica Djevice Marije* (2002.), naglasio je da je krunica „jednostavna i duboka ... vrlo važna molitva, namijenjena da donese plodove svetosti“ (br. 1). S krunicom u ruci kršćanski narod ulazi u Marijinu školu molitve, da bi se uveo u razmatranje ljepote Kristova lica, da bi iskusio dubinu njegove ljubavi. „Potrebno nam je kršćanstvo koje se odlikuje ponajprije *umjetnošću molitve* ... više no ikad je žurno da naše kršćanske zajednice postanu *vjerodostojne škole molitve*“, naglasio je Papa.

Gledajući kroz povijest, možemo primijetiti da je molitva *Krunice* svojevrstan vapaj za mirom. Svijetu, zahvaćenu ratovima i terorizmom, prijeko je potreban graditeljski i trajan mir. Crkva uvijek poziva na molitvu,

u radosti i u žalosti, ali posebno poziva na molitvu, osobito *Krunice*, kada svijet zahvate teške nevolje, među kojima su ponajprije međunarodni i bratoubilački ratovi.

Masovna i nepredviđena doseljenja stotina tisuća ljudi koja pogađaju Europu posljednjih mjeseci uzrokovana su ponajviše ratovima. Koliko će ta agonija trajati, kakvi i čiji se sve programi odvijaju, što se sve još treba odviti, kakve će biti posljedice, to nitko ne zna i ne može predvidjeti. Samo smo u jedno sigurni: potrebni smo Božje pomoći, potrebna nam je Gospina briga i zagovor. Kao da čujemo njezin glas iz Kane: Učinite sve što vam kaže Isus! Majka će učiniti svoj dio, ali i mi imamo svoj dio, koji nitko bez nas ne može i ne će učiniti.

Pozvani smo pohrliti u Gospinu školu molitve, razmatrati o Isusu, koji je središnji lik i *Zdravo Marijo* i cijele *Krunice*. Otajstva se *Krunice* nazivaju skraćenim evanđeljem. To su Isusove životne postaje i put na koji smo i sami stavljeni. Zato i promatramo otajstva njegova dolaska na ovaj svijet, njegova donošenja svjetlosti u ljudske duše, njegov križni put i njegovo slavno uskrsnuće i proslavljenje same Marije. Uz otajstva ponizno molimo i rastemo u vjeri i svetosti. Isusa je na putu pratila njegova Majka, koju nam je on ostavio za Majku. Gospa je i naša duhovna majka. Ona je i učiteljica kako se Božju volju prihvaća s vjerom i željom za svetošću: „Veliča duša moja Gospodina ... sveto je Ime njegovo!“

Neka *Gospina krunica* postane i naša, neka nas učini glasnicima Velikoga Kralja, graditeljima mira u svijetu i u vlastitim obiteljima. Doživljavajmo tu divnu molitvu kao istinsku nositeljicu vjere i svetosti.

Misija je velika ljubav prema Isusu Kristu

Draga braćo i sestre,

Svjetski dan misija 2015. slavi se u sklopu Godine posvećenog života što pruža dodatni poticaj za molitvu i razmišljanje. Naime, ako je svaki krštenik pozvan svjedočiti Gospodina Isusa naviještajući vjeru primljenu kao dar, to posebno vrijedi za posvećene osobe jer između posvećenoga života i misije postoji snažna veza. Želja za nasljedovanjem Isusa izbliza, koja je dovela do nastanka posvećenog života u Crkvi, odgovara na njegov poziv da uzmemo križ i pođemo za njim, da ga nasljedujemo u njegovu predanju Ocu i njegovu služenju i ljubavi, da izgubimo život kako bismo ga ponovno dobili. A budući da čitav Kristov život ima misijski karakter, muškarci i žene koji ga izbliza slijede moraju posjedovati tu misijsku osobinu.

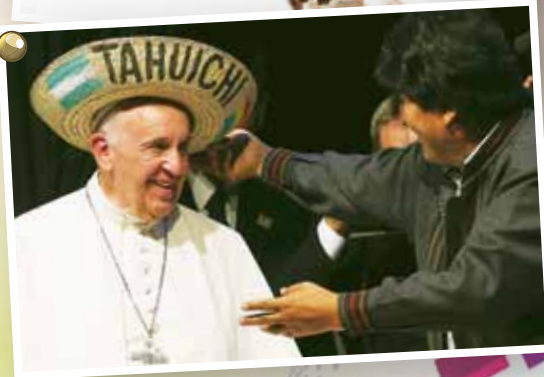
Misijska dimenzija pripada samoj naravi Crkve te je prirodna također svim oblicima posvećenoga života: ako bi je se zanemarilo to bi imalo za posljedicu osiromašenje i izobličenje karizme. Misija nije prozelitizam ili puka strategija; misija je sastavni dio "gramatike" vjere, ona je nešto silno važno za onoga koji sluša glas Duha Svetoga koji tihim glasom govori "dođi" i "idi". Onaj koji nasljeduje Isusa ne može ne postati misionar, i zna da Isus "kroči s njim, govori s njim, diše s njim, radi s njim. Osjeća Isusa živog uza se usred misionarske zauzetosti" (apost. pobud. Evangelii gaudium, 266).

Misija je velika ljubav prema Isusu Kristu i, istodobno, velika ljubav pre-

ma njegovom narodu. Kada zastanemo u molitvi pred Isusom raspetim, vidimo veličinu njegove ljubavi koja nam daje dostojanstvo i podupire nas. Istodobno shvaćamo da se ona ljubav, koja izvire iz Isusova probodenog srca, širi da obuhvati sav Božji narod i cio ljudski rod; i tako osjećamo da se on želi poslužiti nama kako bi se sve više približio svom ljubljenom narodu (usp. isto, 268) i svima onima koji ga traže iskrena srca. U Isusovoj zapovijedi "pođite" prisutni su scenariji i uvijek novi izazovi evangelizacijskog poslanja Crkve. U njoj smo svi pozvani naviještati evanđelje svjedočanstvom života. Na poseban se način od posvećenih osoba traži da osluškuju glas Duha koji ih

poziva da idu u velika rubna misijska područja, onima kojima evanđelje još nije naviješteno.

Pedeseta obljetnica dekreta Drugog vatikanskog sabora *Ad gentes*, o misijskoj djelatnosti Crkve poziva nas ponovno čitati i razmišljati nad tim dokumentom koji je potaknuo snažni misijski zamah u ustanovama posvećenog života. U kontemplativnim zajednicama u novom se svjetlu javlja lik svete Terezije od Djeteta Isusa, zaštitnice misija; ona govori s novom rječitosti i nadahnjuje razmišljanje o dubokoj povezanosti između kontemplativnog života i misije. Na misijski poticaj kojeg je dao Drugi vatikanski koncil mnoge su redovničke zajednice aktivnog

života odgovorile izvanrednom otvorenosti misiji *ad gentes*, koja je često bila praćena prihvaćanjem braće i sestara koji dolaze iz zemalja i kultura koje se susrelo u evangelizaciji, tako da se danas može govoriti o raširenoj interkulturalnosti u posvećenom životu. Upravo je zato prijeko potrebno ponovno istaknuti da je Isus Krist središnji ideal misija i da taj ideal zahtjeva potpuno sebedarje u naviještanju evanđelja. Oko toga ne može biti kompromisa: tko, s Božjom milošću, prihvati misiju, pozvan je misiju živjeti. Za te osobe, naviještanje Krista, u mnogim periferijama svijeta, postaje način njegova nasljedovanja i najveća nagrada za mnoge napore i odricanja. Svaki otklon od toga poziva, pa bio on praćen i plemenitim motivacijama vezanim uz mnoge pastoralne, crkvene i humanitarne potrebe, nije u skladu s Gospodinovim pozivom da se osobno služi evanđelju. U misijskim ustanovama odgojitelji su pozvani i jasno i otvoreno pokazati tu perspektivu

života i djelovanja i biti odlučni u razlučivanju autentičnih zvanja za misije. Obraćam se poglavito mladima, koji su još uvijek sposobni za hrabra svjedočanstva i velikodušne poduhvate, također one za koje katkad treba plivati protiv struje: ne dopustite da vam se ukrade san o pravoj misiji, o nasljedovanju Isusa koje uključuje potpuno sebedarje. U dubini vaše savjesti zapitajte se zbog čega ste izabrali misijski redovnički život i preispitajte svoju raspoloživost da ga prihvatite onakvog kakav jest: dar ljubavi u službi naviještanja evanđelja, imajući na umu da je naviještanje evanđelja, prije no potreba za one koji ga još nisu čuli, potreba za onoga koji ljubi Učitelja.

Danas se misija Crkve suočava s izazovom izlaženja ususret potrebama svih naroda da se vrate svojim korijenima i da sačuvaju vrijednosti svojih kultura. To znači da je potrebno upoznati i poštivati druge tradicije i filozofske sustave te shvatiti da svi narodi i kulture

imaju pravo da im se pruži pomoć da polazeći od svoje vlastite tradicije uđu u misterij Božje mudrosti i prihvate Isusovo evanđelje, koje rasvjetljuje i preobražava sve kulture.

U toj složenoj dinamici, postavljamo si pitanje: "Tko su povlašteni primatelji evanđeoskog navještaja?" Odgovor je jasan i nalazimo ga u samom evanđelju: siromašni, maleni i bolesni, oni koji su često prezreni i zaboravljeni, oni koji nam nemaju čime uzvratiti (usp. Lk 14, 13-14). Evangelizacija u kojoj se prednost daje posljednjima znak je Kraljevstva koje je Isus došao donijeti: "postoji ne-

raskidiva veza između naše vjere i siromašnih. Nikada ih ne ostavimo same!" (apost. pobud. Evangelii gaudium, 48). To mora biti posebno jasno onima koji prigranju misijski posvećeni život: zavjetom

siromaštva oni odlučuju slijediti Isusa u njegovom davanju prednosti siromašnima, i to ne ideološki već poput njega koji se poistovjetio sa siromašnima: živjeti poput njih u nesigurnosti svakodnevnoga života i odricanju od svake težnje za moći kako bismo postali braća i sestre posljednjih, noseći im svjedočanstvo radosti evanđelja i znak Božje ljubavi. Da bi živjele kršćansko svjedočenje i znakove Očeve ljubavi među malenima i siromašnima, posvećene su osobe pozvane promicati u misijskoj službi Crkve prisutnost vjernika laikâ. Već je Drugi vatikanski koncil govorio: "Laici surađuju u crkvenom djelu evangelizacije i sudjeluju u njezinoj spasonosnoj misiji u isti mah kao svjedoci i živa sredstva" (*Ad gentes*, 41). Nužno je da se posvećene osobe koje rade u misijama sve hrabrije otvaraju prema onima koji su spremni surađivati s njima, pa bilo to samo privremeno, radi stjecanja iskustva na terenu. To su braća i sestre koji žele dijeliti misionarski poziv koji je nerazdruživo povezan s krštenjem. Misijske kuće i strukture su prirodna mjesta za njihovo prihvaćanje i pružanje ljudske, duhovne i apostolske potpore.

Misijske se ustanove i djela Crkve potpuno stavljaju u službu onih koji ne poznaju Isusovo evanđelje. Da bi plodonosno ostvarile taj cilj, one trebaju karizme i predani misijski rad posvećenih osoba. Ali i posvećene osobe trebaju strukturu službe, kao izraz brige rimskog biskupa kako bi se zajamčila koinonia, tako da suradnja i sinergija budu sastavni

dio misionarskog svjedočenja. Isus je postavio jedinstvo učenika kao uvjet da svijet uzvjeruje (usp. Iv 17, 21). Ta konvergencija nije isto što i pravna i organizacijska podložnost institucionalnim tijelima, a još manje gušenje kreativnosti Duha koji pobuđuje različitost, već to znači dati veću djelotvornost evanđeoskoj poruci i promicati ono jedinstvo nakanâ koje je također plod Duha.

Misijsko djelo Petrova nasljednika ima jedan univerzalni apostolski obzor. Zbog toga treba također mnoge karizme posvećenog života, kako bi zahvatilo široko polje evangelizacije i kako bi bilo kadro osigurati odgovarajuću prisutnost u svim krajevima.

Draga braćo i sestre, pravi misionar gaji veliku ljubav prema evanđelju. Sveti Pavao je rekao: "Jao meni ako evanđelja ne navješćujem" (1 Kor 9, 16). Evanđelje je izvor radosti, slobode i spasenja za svakog čovjeka. Crkva je svjesna toga dara i zato se ne umara neprestano naviještati svima "što bijaše od početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim" (1 Iv 1, 1). Misija služitelja Riječi – biskupâ, svećenikâ, redovnikâ i vjernikâ laikâ – jest omogućiti svima, bez iznimke, ući u osobni odnos s Kristom. Na golemom polju misijskog djelovanja Crkve, svaki je vjernik pozvan živjeti svoj krsni poziv što je više moguće, već prema svojoj osobnoj situaciji. Velikodušni odgovor na taj opći poziv mogu pružiti posvećeni muškarci i žene jednim intenzivnim životom molitve i jedinstva s Gospodinom i njegovom otkupiteljskom žrtvom.

Povjeravajući Mariji, Majci Crkve i uzoru misijske službe, sve one koji, *ad gentes* ili na vlastitom teritoriju, u svakom životnom stazežu surađuju u naviještanju evanđelja, od srca svima upućujem apostolski blagoslov.

Iz Vatikana, 24. svibnja 2015.,
na svetkovinu Duhova
Franjo

Bog – u kršćanskoj zajednici (2)

Trojstveni Bog u zajednici vjernika

Činjenica je da i nesvjesno Boga smještamo "nekamo dalje", "nekamo gore", "u nebesa", a svakako najmanje među nas, jer to za njega "ne bi bilo dostojno", dok u isto vrijeme ispovijedamo i želimo da se s njime susrećemo, da s njime razgovaramo u molitvi i sl. Međutim, trojstveni Bog, kojemu se ne mogu postaviti granice, pa kažemo da je posvudašnji, ako ozbiljno shvaćamo cjelokupnu objavu, jest "s nama Bog", što je bila temeljna poruka arkandela Gabrijela Djevici Mariji, a time i svima nama.

Sabrani u jedinstvu Oca, Sina i Duha Svetoga

II. vatikanski sabor, govoreći o Crkvi, kaže da je to narod sabran u jedinstvu Oca, Sina i Duha Svetoga, a to znači i u posebnom zajedništvu s Bogom. To je ono što kršćane najviše veseli i zbog toga je njihovo postojanje i okupljanje, u istinskoj vjeri oslonac i nada za cijeli svijet, pa i za one koji toga nisu svjesni ili ne vjeruju. Sabor kaže da je ona djelo Očeve spasiteljske nakane u Isusu Kristu i posvetiteljskog zahvata Duha Svetoga.

Više puta je ponovljeno da Bog kojeg nam je objavio Isus Krist nije

neki daleki usamljenik, već "Bog zajedništvo i "Bog poslanje!" Njegov je plan bio i ostaje da se od ljudi načini zajednica koja bi, po određenim znakovima, osobito onima koje je sam Isus odredio, doživjela zajedništvo s njime. Taj Božji spasiteljski naum obvezuje, a to znači da su oni koji ga prihvaćaju pozvani biti misionari, poslani sabirati raspršenu Božju djecu. Već sada otkrivamo kako ta zajednica, koju konkretno zovemo Crkva, nije svrha samoj sebi, već ima izričito poslanje da svi ljudi uđu u zajedništvo s Bogom i međusobno.

Postavlja se pitanje koliko smo kao kršćani svjesni toga tako uzvišena poslanja, istina, veoma zahtjevnog, u objedinjavanju i spašavanju svih ljudi. Uostalom, dugo vrijeme nisu toga bili svjesni ni Isusovi učenici, već je to bio postupan proces. Duh Sveti ih je sve dublje upućivao u tu istinu, što čini i danas. Makar maleni, skromni i grješni, postali su svojevrsan instrument za usađivanje Božjega plana čovjekova istinskog oslobođenja i usrećivanja. Ostaje nam uvijek misterij, taj trojstveni Božji život, koji se sada prelijeva na čovječanstvo, osobito kako se to može ostvarivati po Crkvi, kako reče Sabor, istovremeno "svete i grješne". Mnogi se trude, ali nikada dokraja ne će

Piše dr. Milan Šimunović

shvatiti to tajanstveno zajedništvo, to sjedinjenje s Bogom i međusobno. Mnogim ljudskim očima to izmiče u redovitoj spoznaji. Ipak, ostaje trajna istina u koju kršćani vjeruju da je Crkva "kuća Božja", "Božje prebivalište". Dobro je pritom čuti apostola Pavla: "U njemu (u Gospodinu) ste i vi ugrađeni u prebivalište Božje u Duhu" (Ef 2, 22). "Da znaš kako se treba vladati u kući Božjoj, koja je Crkva Boga živoga" (1 Tim 3, 15).

Svijest o Bogu "među nama"

Otkad je Sin Božji postao čovjekom, čime se dogodila punina Božje objave, više nema dileme da je Bog među nama. Crkva se već u prvim stoljećima borila s raznim krivovjerkama da je Bog stvorio ovaj svijet i čovjeka, ali ga je prepustio samomu sebi, da se sam "koprca" u ovom svjetskom komešanju. Premda danas to deklarirani kršćani ne bi javno rekli, ipak se često živi kao da Bog "nije tu", štoviše, da i ne postoji. Istina, javno ga se ne negira, ali naša nam volja za samostalnošću i otporom da nas "Božje oko uvijek gleda i sakrit mu se ništa ne da" sugerira da se pitanjem njegove prisutnosti ne isplati mučiti. Odatle i zabrinjavajuća pojava odsutnosti s nedjeljnog susreta,

s mise – euharistije, na kojem se, makar i u maloj šačici ljudi događa specijalan susret s Bogom. A neki idu čak tako daleko da Boga smještaju na rubove života, sve do njegova potpuna isključivanja.

Budimo otvoreni i priznajmo da nas na slične pomisli sili ponekad i naše uvjerenje o Božjoj šutnji, osobito onda kad bi nam daleko više trebao njegov utješni glas, posebice u kojoj većoj nevolji. Misao apostola Pavla da ako je Bog za nas, tko će protiv nas, često nam se čini neuvjerljivom, jer se u nizu situacija osjećamo napušteni od Boga i od ljudi. Nema sumnje da nam je, danas više no ikada, potrebna Isusova vjera, vjera koja “ne traži samo znakove”, kako je Isus više puta upozorio svoje suvremenike, vjera koja je spremna opstati i u najtežim trenucima. Bog nas, kako pojedince, tako i cijelu kršćansku zajednicu, poziva da se “bacimo i propinjemo”, naročito onda kada nas obuzimaju sumnje hoće li nas dočekati njegove ruke ili životna provalija i na kraju bezizlazna grobna jama.

Iz toga proizlazi zadatak evangelizacije da se pomogne kršćanima da u tim trenucima ne tražimo Boga gdje ga se, navodno, može “opipljivije” susresti, pa i u nekim duhovnim pokretima, čak i sektama. Kao da se vraćamo Staromu zavjetu, jer ipak želimo njime manipulirati, na način da mu prinosimo određene žrtve, nabrajamo molitve, čime bi on bio obvezan pomoći, na neki način uvijek biti pri ruci. U svakom slučaju, vrijeme je i preispitivanja Crkve, odnosno pojedinih kršćanskih ili župnih zajednica, zašto se mnogi od njih udaljuju, odnosno zašto gube uvjerenje da se u njima događa susret sa živim Bogom.

Pozvani i poslani

Kada II. vatikanski sabor govori o nastanku i trajanju ateizma, onda jasno i glasno priznaje da neki kršćani više skrivaju nego otkrivaju lice Božje. Ako tvrdimo da se s Bogom susrećemo na poseban način u našim kršćanskim zajedni-

cama, odnosno na misi i u drugim sakramentima, onda se mora u nama što mijenjati. Naime, priznajem da me je gotovo zapanjila misao jednoga talijanskog liturgičara, kasnije nadbiskupa, koji je govoreći o situaciji kad se mise i drugi obredi mehanički obavljaju, na način da u njima “nema duše”, rekao da Bog često ne zna kamo bi sa svim tim. Uostalom, nije li Isus često upozoravao na nabranje molitava i udaljenost srca, a u susretu sa Samarijankom na zdencu Siharu načinio snažan zaokret što se tiče klanjanja Bogu na određenom brdu ili u Jeruzalemu: “Vjeruj mi, ženo ... dolazi čas – sada je – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini, jer takve upravo klanjatelje traži Otac. Bog je duh, i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju” (Iv 4, 21–24).

Znači, mjesto “klanjanja” je u cijelom životu, ne samo u posvećenom prostoru. Pa zar se prvi kršćani nisu sastajali u običnim kućama? Može se postaviti drastično pitanje nismo li Boga previše zatvorili u svete prostore – u tabernakule, grčevito se držeći svih rubrika kada želimo u njegovu čast izvršiti koje obrede, koristeći često i najuzvišeniju večeru Gospodnju (misu) kao određenu kulisu za neka svoja slavlja, prigode i godišnjice? I zato se lako može dobiti dojam da je Bog sve manje prisutan, jer zaboravljamo da ga u isto vrijeme tjeramo iz naših obitelji, ne marimo za brojne jadne ljudske “periferije” i sl.

Mjesec listopad posebno je obilježen misijskim duhom, na što nas potiče i Misijska nedjelja. Ne bi se smjelo dogoditi da mislimo na svoje poslanje samo u kojem vremenu ili poneki dan. Naprotiv, mjerilo našeg kršćanstva jest svijest o pozvanosti i poslanosti. Ako kršćanin misli da je dovoljno sudjelovati u obredima, nešto “obaviti” (što je riječ koju bismo konačno morali izbaciti iz našeg rječnika kad se radi o odnosu s Bogom), onda ne može shvatiti niti doživjeti radost kršćanstva. A

Postavlja se pitanje koliko smo kao kršćani svjesni toga tako uzvišena poslanja, istina, veoma zahtjevnna, u objedinjavanju i spašavanju svih ljudi. Uostalom, dugo vrijeme nisu toga bili svjesni ni Isusovi učenici, već je to bio postupan proces. Duh Sveti ih je sve dublje upućivao u tu istinu, što čini i danas. Makar maleni, skromni i grješni, postali su svojevrsan instrument za usađivanje Božjega plana čovjekova istinskog oslobođenja i usrećivanja. Ostaje nam uvijek misterij, taj trojstveni Božji život, koji se sada prelijeva na čovječanstvo, osobito kako se to može ostvarivati po Crkvi, kako reče Sabor, istovremeno “svete i grješne”.

ona se sastoji u tome da smo kao krštenici, jednostavno, privilegirani, a to znači pozvani i poslani u ovaj svijet da u njemu svjedočimo o Božjoj bezuvjetnoj prisutnosti i ljubavi. Upravo se u tomu moramo natjecati, to jest koliko smo više obuzeti tom Božjom trojstvenom ljubavlju, koju je navijestio i pokazao Isus Krist, da možemo poput Isusa, kad su ga pitali gdje stanuje, reći: “Dođite i vidite!” A to znači krenuti njegovim putem, na kojem se s Bogom hoda. Nije to u prvom redu kakav određeni lokalitet, nego hod s Isusom i za Isusom, u “duhu i istini”.

Zašto se onda čuditi ako neki kažu da smo s evangelizacijom u mnogim pitanjima još na početku? Uostalom, ne treba se zbog toga obeshrabriti i nikoga kriviti. To je radosno shvaćanje i početak obraćenja. Ne pripravlja li nam Bog mnoga iznenađenja? Samo je važno držati se zajedno, na okupu, u kršćanskoj ili župnoj zajednici, jer gdje su u njegovu imenu sabrana barem dvojica ili trojica, ondje je i Isus, ondje je Bog.

"Ljubav mi je sve objasnila i Ljubav je sve riješila."
(Sveti Ivan Pavao II.)

BENIN

– vlč. Odilon Singbo

Otvoren dom Božje providnosti

Tko god pozorno promatra razna zbivanja u svijetu, s obzirom na potrebe ljudi, lako će ustanoviti da je Crkva – koja je po naravi misijska – snažno prisutna pogotovo tamo gdje je život ugrožen, tamo gdje ljudi vape za pomoći, za dostojanstvom, za mirom... U tomu poslanju mnogi vjernici svojim malim, ali značajnim prinosima ne prestaju pomagati Crkvi, koja bez njih ne bi bila Crkva.

Prije nekoliko godina, nakon poplave koja je pogodila južni dio države Benin, mnoga su djeca ostala bez roditelja, i posljedično, bez osnovnih uvjeta za dostojan život.

Prihvatište za smještaj djevojčica

U razgovoru s prijateljima koji su me tada pitali što nam je činiti, iznio sam ideju da se izgradi prihvatilište za smještaj djevojčica, jer zbog tamnijeg mentaliteta one nemaju previše mogućnosti za obrazovanje i primjeren odgoj. Tako je sve krenulo. Nakon gotovo tri godine ostvareno je djelo u koje je utkano puno ljubavi i dobrote u raznim akcijama, u kojima su sudjelovali: Udruga "Anđeosko srce", Zaklada "Ivanka Cugura-Ulrike und Dr. Karl Kohler" iz Njemačke, Nacionalni misijski ured u Zagrebu, na čelu s nacionalnim ravnateljem vlč. Tonijem Štefanom, te mnogi drugi ljudi, kolege svećenici, vjernici laici iz Hrvatske...

Sudjelovanje mladih prijatelja iz Hrvatske

Kako se može primijetiti na fotografijama, kuća ima dva dijela. U prizemlju se nalazi kapela, učionica, blagovaonica, spremište za hranu, uredski prostor i dvije spavaće sobe. U gornjem dijelu kuće nalaze se spavaće sobe za djevojčice i časne sestre koje će se brinuti o djeci. Nakon izgradnje narod Božji u tom dijelu zemlje imao je veliku radost proslaviti otvorenje te kuće, kako nam lijepo opisuje jedna od sudionica iz Hrvatske: "Nakon tri godine rada i truda došao je i dan otvorenja. Posljednje pripreme, postavljanje interijera, čišćenje i opremanje spavaćih soba te organizacijske pripreme za veliko slavlje bile su samo stepenica od onoga što će Sirotište svetog Ivana Pavla II. biti za nekoliko mjeseci. Službeno otvorenje Sirotišta sa svečanim euharistijskim slavljem, koje je predvodio apostolski upravitelj Biskupije Porto-

Novo mons. Jean-Benoit Gnambođe, obilježeno je u nedjelju 9. kolovoza 2015." (Terezija Gložinić).

Naime, u tom velikom događaju iz Hrvatske je sudjelovalo šestero mladih prijatelja (Ana Balić, Petra Oštarjaš, Lucija Mesar, Jadranko Lacković, Terezija i Robert Gložinić), koji su htjeli svoje ljetne praznike pokloniti tomu velikom djelu ljubavi. Oni su se mjesec dana angažirali oko svega što je bilo potrebno, kako je opisano u navedenom Terezijinu tekstu. Nakon imenovanja redovnica koje će voditi kuću, već ove godine bit će primljeno deset djevojčica bez jednoga ili oba roditelja.

Zajedništvo u liturgijskom slavlju

Sama sveta misa na dan otvorenja Doma slavila se u duhu ljubavi i zajedništva, unatoč jezičnoj barijeri između domaćih i gostiju iz Hrvatske. Ta ljubav i zajedništvo očitovali su se posebno u liturgijskom pjevanju, u ko-

jem su gosti naučili pjevati domaće pjesme, a domaći hrvatske pjesme. "Nakon svete mise druženje se nastavilo uz ručak za sve nazočne. Uz afričku hranu i ples zabavili smo se i upoznali kulturu i običaje. Dan je prošao izvrsno, ispunjen dojmovima" (Petra Oštarjaš).

Promatrajući cjelokupnu priču o izgradnji te kuće, mogu samo

biti zahvalan Bogu, koji nas na razne načine ne prestaje iznenađivati svojom providnošću i ljubavlju. U raznim životnim planovima vjerujem da bismo brzo odustali od nekih nakana kada bismo unaprijed znali što nas sve čeka na putu. Zato bi ispravno bilo nazvati tu kuću, posvećenu svetomu Ivanu Pavlu II., Domom Božje Providnosti, koja se posebno očitovala po Nacionalnome misijskom uredu u Zagrebu, u trenutcima kad sam osobno bio na rubu odustajanja od svega. Zahvaljujući dobroti mnogih, po spomenutom uredu vodili smo radove, da bi se djeca i redovnice mogli useliti i započeti primjereno stanovanje i program odgoja.

Velikodušnost brojnih suradnika

Veličina ovog djela ne da se shvatiti po izgledu i ljepoti kuće, već po bogatstvu i velikodušnosti tolikih suradnika dobra srca koji su dali svoju ciglicu za izgradnju Doma Božje providnosti. "Za jedan tako velik pothvat potrebno je nešto više od novca. Ljubav prema ljudima, osjećaj za potrebe drugih te žrtva za potrebite, a to su bitne sastavnice ovog projekta. Dati potrebitoj djeci uvjete za život, za školovanje te prije svega za svjetlu budućnost, veliko je djelo, ljudsko, ali i Božje. Neopisivo je bilo sudjelovati u tome i biti dio te priče. Još je ljepše biti zaljubljen u Afriku, u život koji se tamo živi. A najljepše je živjeti s nadom u bolji život afričke djece i željom da to djelo ljubavi živi uz Božju milost, jer želja i ljubav krila su za velika djela" (Terezija Gložinić). Iz tih riječi se doznaje da su mnogi poznati i nepoznati dobročinitelji omogućili djeci, ali i narodu Biskupije Porto-Novo, i nešto

mnogo šire, prostor za utjehu, za rast u vjeri, za blizinu Božje milosti. Naime, s obzirom na nedostatak takvih ustanova u tom dijelu zemlje, mnogi vjernici još uvijek rado traže pomoć u domaćim religijama ili sektama, koje ne nude ništa drugo nego površnost i igru emocijama. Takvo stanje vapi za temeljitom evangelizacijom, što je gotovo nemoguće bez vođenja brige o konkretnim životnim situacijama ljudi. Pastoral redovnica ne će se usredotočiti samo na odgoj djevojčica, nego će im dati mogućnost ulaska u životne situacije ljudi u toj sredini, ali i mogućnost primanja potrebitih u dom.

Nastavak radova

Puno je toga ostvareno, ali ima još posla na tom projektu, kako u materijalnom, tako i u duhovnom pogledu. Nakon ulaska časnih sestara i djece ovih dana u dom potrebno im je u dvorištu doma postaviti tradicionalnu kuhinju, kakve imaju ljudi na tomu području, te pranicu rublja, jer kuća je u predjelu koje nema električnu mrežu. Planiraju se postaviti solarni paneli za dobivanje električne energije za rasvjetu, da bi djevojčice imale uvjete za učenje u večernjim satima. Vjerujem da će Božja providnost i dalje biti na djelu. Zato sve ovo preporučujem u molitve prijatelja i dobročinitelja misija.

Promatrajući sve što je napravljeno u Beninu od dolaska misionara i misionarki iz Hrvatske, za vrijeme koje sam boravio u Hrvatskoj, ostajem samo Bogu zahvalan, koji očito s razlogom poziva obične ljude u svoju svetu službu. Uvjeren sam u jedno: kada nas više ne bude u ovoj suznoj dolini, uvijek će ljudi u Beninu govoriti o Hrvatskoj, o dobroti hrvatskog naroda.

Ovim kratkim prikazom želim posebno zahvaliti svim donatorima, poznatima i anonimnima, svim prijateljima misija. Jer bez vas puno toga bi ostalo samo na razini želje. Neka Trojedinu Bog nagradi svaki vaš trud i dar!

TANZANIJA
– s. Kaja Perić

Svećenik i učenici poginuli u prometnoj nesreći

Mlad svećenik Hyazint Kawonga pred nekoliko je godina s našom sestrom Stellom Maris pratio tanzanijsku mladež u Njemačku. Upoznao je neke načine rada s mladima i mogućnosti koje imaju mladi u Njemačkoj. Kad se vratio u Mbingu, htio je nešto pokrenuti za tanzanijsku mladež. Boljelo ga je to što je nastava u brojnim srednjim školama, koje su osnova za daljnji akademski studij, na prilično niskoj razini. Izrazio je želju i predložio svomu biskupu da se otvori ogledna srednja škola u kojoj bi se osim glavnih i ispitnih predmeta uobičajenih u tanzanijskim srednjim školama poučavali i neki predmeti katehetske škole, a prije svega etika. Mjesni biskup John Ndimbo, kojemu je veoma stalo do naobrazbe mladeži, odmah je to odobrio.

Škola je puno obećavala

Sve župe u biskupiji obaviještene su o pokretanju nove škole, koja je počela s radom u mjestu Kigonsere. Prijavili su se mnogi učenici. Prostorije koje su za to bile na raspolaganju uskoro su postale premalene, moralo se dalje graditi. Za gradnju se lako našlo sponzore. To je bio poticaj za daljnji napredak. Ipak, tekući troškovi, popravci, uređenje, kao i nastavni materijali, troškovi osoblja i rast cijena uzrokovali su pokoju besanu noć. Kao što je u Tanzaniji uobičajeno, i u toj školi učenici i učenice bili su spremni obrađivati polje, vrt i obavljati kućne poslove, i to rado. Naravno, zajedno s ravnateljem škole vlč. Hyazintom Kawongom. Uvijek ih se vidjelo kako uče i rade zajedno. Bili su kao kvočka i pilići. Sve se dobro odvijalo, mirno, zadovoljavajuće, zapravo je sve mnogo obećavalo.

Gubitak i praznina nakon tragedije

Potom je došao četvrtak 4. lipnja 2015. Taj dan kršćani Biskupije Mbinga ne će nikada zaboraviti. Učenici I. i III. razreda već su bili otišli na praznike, kao i iz svih osta-

lih škola. Ravnatelj škole ostao je u školi s učenicima II. i IV. razreda, da bi ih pripremio za završetak školske godine, odnosno za tzv. međuispite.

Na polju je dozrio kukuruz, koji je u Tanzaniji osnovna hrana, i trebalo ga je pobrati, da ne bude pokraden. Ravnatelj i učenici su ušli u auto i odveli se u berbu kukuruza. Polje nije bilo daleko, putovi su im bili poznati i svi su zajedno radili do 14,30 sati. Nakon toga su se uputili kući. Hyazint je vozio župni kamiončić, a iza njega je njegov vozač vozio školski auto. Vozači su dozvolili da nekoliko učenika uđe u kabine, a umorni i gladni učenici su skočili na klupe, posjedali i zbijeni se međusobno isprepleli, bilo ih je trideset i dvoje u kamiončiću. Sve je bilo dobro do zadnjeg zavoja blizu škole. Na uzbrdici, kod promjene brzine, došlo je do problema i auto se počeo kretati unazad. Da bi izbjegao vjerojatan sudar s autom koji je bio iza njega, Hyazint se pokušao izmaknuti na rub puta, ali auto je kliznuo u duboku provaliju. Učenici koji su sjedili na prostoru za teret još su stigli iskočiti prije nego što se kamiončić prevrnuo. Kabina kamiončića se odvojila i zapalila. Jedan učenik je pokušao spasiti svećenika, ali i on je počeo gorjeti. Svećenik mu je rekao neka se odmakne, ali nije uspio i vatra ih je potpuno zahvatila. Učenik je umro od opekline tjedan dana kasnije. Brzo se skupila velika skupina ljudi i zajednički su zemljom ugasili gorući kamiončić u provaliji. Ljude nisu mogli spasiti. Putnici u kabini kamiončića nisu preživjeli nesreću: pet mladića, dvije djevojke i svećenik Hyazint.

Mrtve mladiće i djevojke preuzeli su njihovi rođaci i pokopali ih kod svojih kuća, a svećenik Hyazint pokopan je na svećeničkom groblju. Ljudi u cijeloj okolici bili su šokirani i tužni. Biskupija Mbinga je doživjela velik gubitak. Teško će biti popuniti tu prazninu. Bože, utješi žalosne, a mrtvima podaj mir i radost u vječnomu životu!

Bezbrižnost djece unatoč nemirima

KAMERUN
– s. Josipa Šprajc

Radost u malim stvarima

Poneka djeca u vrtiću još uvijek ispituju zašto stalno moramo lokotom zaključavati ulazna vrata u vrtić. Naime, zbog nemira na sjeveru zemlje u samo nekoliko mjeseci mnogo se toga promijenilo i opreza nikad dovoljno. Vlada i državni službenici na različitim razinama potiču nas i upozoravaju da pazimo i pregledavamo sve koji ulaze u vrtiće i škole koliko je god moguće. Trebali bismo i povećati oprez. Sve je to u našim glavama, nas odraslih – dok naša djeca zasada još mirno dolaze u naše škole i veselo trče dvorištem, uza stare gume i ostale igračke. Pišu i crtaju štapom po zemlji izmiješanoj s pijeskom. Zatim veselo ručicama izravnavaju i počinju iznova. Koliko radosti u tim jednostavnim malim stvarima!

Ovdje je djeci sve radost i zabava, a odrasli se ponekad čude njihovoj zaigranosti i bezbrižnosti. Kod nas kiše još uvijek svakodnevno lijevu i prilično je hladno u jutarnjim satima. Nekoliko puta dnevno kiša počne padati i nikad se ne zna kad će prestati. Neki dan je vozač pratitelj četvero djece iz jedne obitelji, čiji roditelji rade u bolnici, dočrao pred velikim tamnim oblacima i rekao im da požure. No oni su premali da bi prepoznali svu nevolju vožnje

po nevremenu i jakoj kiši. Koliko god ih je požurivao da se sprema, od toga nije bilo ništa. Na razne načine ih je pokušao pridobiti da što prije izidu iz vrtića te na kraju rekao: „Idemo brzo kući da vidimo što je mama skuhalo za jelo!“ Mala Marie Anastazie mirno je, ni ne pomičući se, odgovorila: „Ne brinite se, sestre su nam dale hranu i mi smo se dobro najeli!“ Dok je on skupljao njihove cipele ispred učionice, oni su veselo čavrljali o vrućem mlijeku, jelu i igrama koje su naučili.

Vrtić i škola prepuni djece

Nedavno je k nama došao otac jednog dječaka i zamolio nas da ga primimo u vrtić. Troškove bi plaćao povremeno u manjim iznosima, prema svojim mogućnostima. Otac je rekao da nije išao u školu jer su njegovi roditelji bili siromašni te dodao: „Sad se ovako mučim, ali ne želim da i moja djeca prođu kao ja!“ Ponovio je to nekoliko puta. Zatim je rekao da je od drugih čuo da je djeci koja pohađaju vrtić puno lakše kad krenu u

Želim zahvaliti svim sudionicima za radost i prijateljstvo na prošlom susretu misionara u Šisku i na susretima u različitim prigodama s mnogim dobrim ljudima u domovini koji mole i žrtvuju se za nas u misijama. Prenosim vam zahvalu naše djece i siromaha kojima ste pomogli. Mnogoj djeci mogli smo platiti školarinu i opremu za školu, nabaviti hranu. Baki koja sama brine o unuku kupili smo lijekove. Unuk je sav sretan došao k nama i rekao: „Hvala vam za sve što ste učinili za moju baku!“

Želimo vam malo dočarati našu novu zbilju u misiji u gradu Tibati. Iznad našeg vrtića proletjelo je nekoliko aviona dok su djeca bila u sobama. Kad su djeca čula zvuk aviona, veselo su ponavljala: „Avion, avion!“ Za njih je avion visoko na nebu i to je sve. Nisu ih vidjeli, a i da jesu i dalje bi to bio samo avion, kojim ljudi putuju u veoma daleka mjesta.

SENEGAL
sestre franjevske
misionarke od Bl. Dj. Marije

Jaslice za novorođenčad

Sestre franjevske misionarke od Bl. Dj. Marije iz Senegala osnovale su 1955. godine u glavnom gradu Dakaru jaslice za novorođenčad čije su majke umrle pri porodu i za napuštenu novorođenčad. U jaslicama kod sestara djeca ostaju jednu godinu, a kasnije ih prihvaćaju rodbina, posvojitelji ili druge ustanove.

osnovnu školu. Oni već znaju nešto francuskoga i snalaze se s olovkom i početcima pisanja. Njegova je prva kći isto tako pohađala vrtić i dobro se snašla u školi. Njegov sinčić, kojega su susjedi preplašili školom, plače i na spomen škole – tako ovdje nazivaju i vrtić. Dok je dječak tužno plakao – otac je mirno rekao: „Ne brinite sestro, ne će mu biti ništa od malo plača!“ Više je tješio nas nego dijete, koje je željelo što prije otići kući. Tek je nešto kasnije dječak, još sa suzama u očima, počeo pričati i valjda otkrilo da vrtić nije tako strašan.

Naš vrtić i mjesna osnovna škola prepuni su djece vojnika koji su premješteni u naš grad, kao i djece koja dolaze iz nemirna sjevernog dijela zemlje. Mnoga od te djece smještena su kod rodbine, a njihovi roditelji su ostali zbog posla ili siromaštva u svojim mjestima. Ipak, pristižu i cijele obitelji, da bi se sklonile pred opasnostima oružanih sukoba. Ali ne mogu svi plaćati unajmljenu sobicu. Ljudi koji ostaju ipak se još uvijek nadaju da će nemiri prestati i da će moći obrađivati svoja polja. Na sjeveru zemlje više desetaka škola je zatvoreno i ratne opasnosti neprestano traju.

I dok je nama započela nova školska godina, djeca na sjeveru Kameruna slušaju cjelodnevno brujanje zrakoplova i helikoptera koji dolaze i odlaze. Molite s nama za mir! Draga djeco, koja i sama gledate kolike nevolje proživljavaju vaši prijatelji koji bježe pred ratnim nevoljama u zemlje Europe – molite s nama za mir u svim zemljama svijeta.

Zahvalne sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova iz Kameruna

Nacionalna uprava Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj prošle je godine, u okviru projekata koji se financiraju posredstvom Međunarodnog tajništva Papinskoga misijskog djela svetog djetinjstva u Rimu, poslala 6 000 eura za spomenute jaslice.

Nedavno je ravnateljica jaslica s. Justina de Miguel poslala pismo zahvale te prikazala malu povijest jedne djevojčice, koju donosimo u nastavku.

Mala priča: Tko sam?

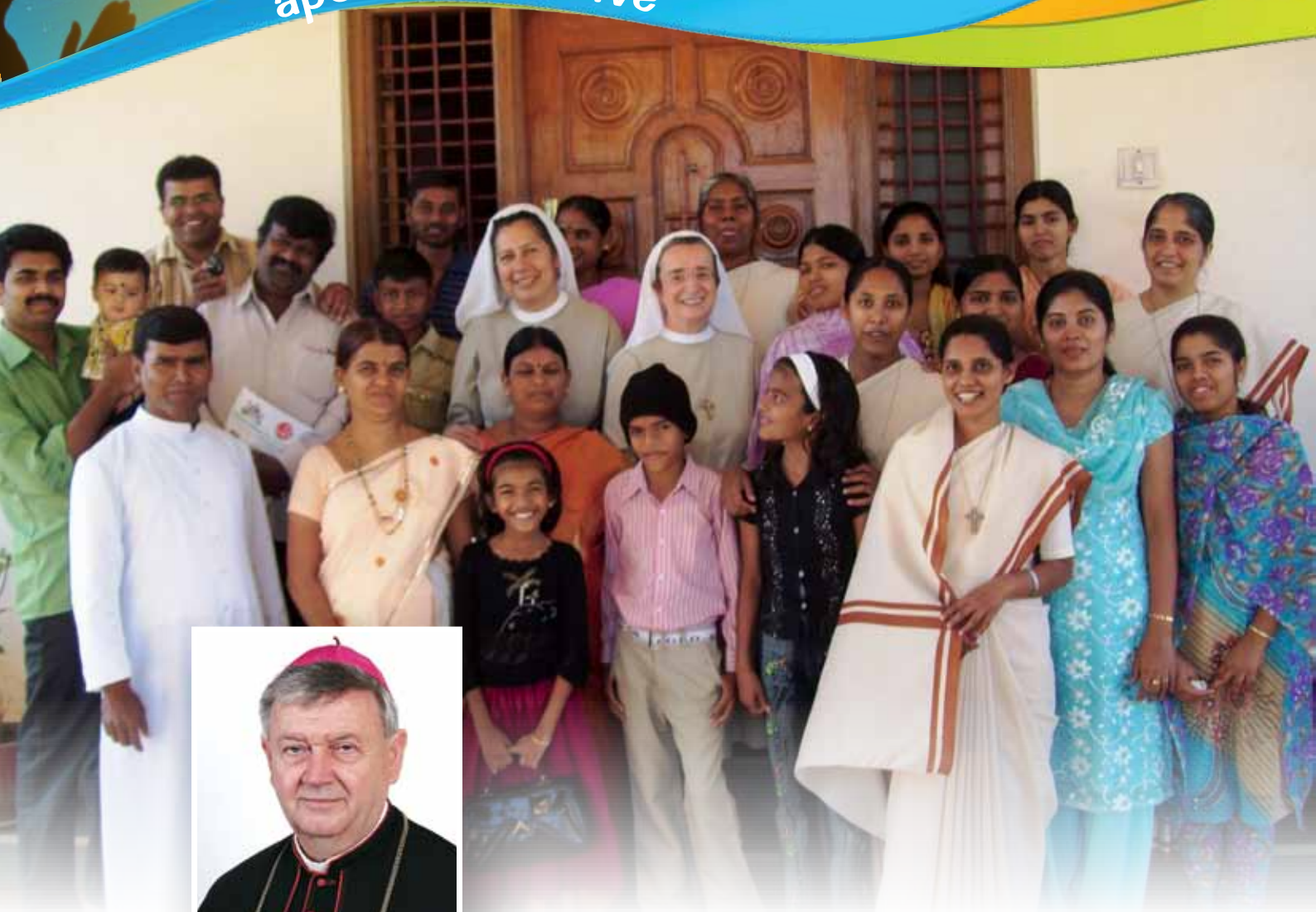
Zovem se Yacine Ndong. Rođena sam malena. Pri rođenju težila sam manje od kilograma i pol. Treće sam dijete obitelji koja živi u jednom selu daleko od Dakara. Nažalost, moja je mama umrla kad me je donosila na svijet. To me boli, ali joj se divim i veoma ju volim, jer je dala svoj život da bi spasila moj.

Tako malešna i slaba, rodila sam se i sa srčanom manom, koja mi je priječila da normalno rastem prvih mjeseci života na ovom svijetu. Pažnjom jaslica, koje su strepile za moje zdravlje, donesena sam u bolnicu i preuzeta od liječnika i ekipe medicinskih sestara, koji su se pobrinuli za mene, s nježnošću i stručnošću.

Sada već imam jednu godinu, zdrava sam i uskoro ću se vratiti u rodno selo. Buca sam i danas težim 8 kg i 400 g, imam dva zubića, hodam i sposobna sam za igru s drugom djecom, čak i da se potučem.

Moja će me teta, mamina sestra, primiti u svoj dom i pobrinuti se za mene kao da sam njezino vlastito dijete.

Svima koji su pridonijeli da mi život bude spašen i da ozdravim, izričem svoju zahvalnost. Mojoj teti, koja će nastaviti to lijepo djelo, kažem već danas svoje nježno HVALA!

mons. Josip Mrzljak,
varaždinski biskup

„Da misionarskim duhom kršćanske zajednice Azije navješćuju evanđelje onima koji ga još uvijek iščekuju“

Azija – najveći kontinent na Zemlji. Na tom kontinentu živi oko 60 % svjetskog stanovništva, tj. oko 4,5 milijarde ljudi. Sve velike svjetske religije imaju svoje ishodište u Aziji. Mezopotamija se smatra kolijevkom civilizacije, a Palestina je kolijevka kršćanstva. U Aziji su najbrojniji muslimani, koji čine 26 % stanovnika, zatim hinduisti – oko 22 %, budisti – 10 %, 10 % pripadnici su raznih kineskih narodnih vjerovanja, ima navodno 14 % ateista, a tek 8 % kršćana. I upravo ta manjina kršćanskih zajednica pozvana je misionarskim duhom navješćivati evanđelje na tom kontinentu.

Ta manjina, koja se i ovih dana protjeruje iz svojih domova i koja u progonima herojski svjedoči svoju pripadnost, mogli bismo reći, svojem zemljaku Isusu Kristu. Ne će li se opet ostvariti ona Tertulijanova riječ: „krv mučenika – sjeme kršćana“?! Spominjući Aziju, ne možemo zaobići velikog misionara Franju Ksaverskoga, mnoštvo mučenika u Japanu, Kini, Vijetnamu, Mijanmaru i drugim zemljama gdje su misionari propovijedali i svjedočili evanđelje.

Mi u Hrvatskoj posebno smo ponosni na naše misionare, redovnice i redovnike, koji su u prošlom stoljeću išli u Indiju, na čelu sa sada

slugom Božjim o. Antom Gabrićem. A i bl. Majku Tereziju, po nacionalnosti Albanku, gotovo smo prisvojili i njoj posvećujemo kapele i crkve te rado upravljamo molitve Ocu Nebeskomu po njezinu zagovoru. Njezine sestre širom svijeta svojim tihim i neumornim radom, brinući se za najsiromašnije, šire slavu bl. Majke Terezije, koja je svoje misionarsko djelovanje započela u Indiji.

Svjedoci smo kako upravo ovih dana kršćani, posebno na Bliskom istoku, trpe progon, moraju bježati iz svojih domova, ali se ne odriču svoje vjere i na taj način svjedoče svoju pripadnost Isusu Kristu. Molimo za njih i molimo s njima.

PROZOR/UZDOL

Don Ivan Stojanović primio vjerovjesnički blagoslov i križ za misije u Gani

U ponedjeljak 14. rujna, na svetkovinu Uzvišenja Sv. križa, u Župi sv. Ivana Krstitelja u Uzdolu, na dan obilježavanja 22. obljetnice Uzdolskih žrtava, don Ivan Stojanović, SDB, primio je vjerovjesnički blagoslov i misijski križ za odlazak u misije u afričku zemlju Ganu.

Prije misnog slavlja položeni su vijenci na ulazu u Memorijalni centar, pročitana imena pobijenih (29 civila i 12 pripadnika HVO-a) te izneseno kratko razmišljanje o križu, koje je imao moderator cijeloga programa toga dana mons. Pavo Jurišić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Sarajevu.

Na samom početku misnog slavlja sve je nazočne pozdravio župnik vlč. Miljenko Džalto i svi ma izrekao dobrodošlicu na 22. godišnjicu tužnog događaja zločina koji se nadvio nad mirnim mjestom Uzdol i nad njegove miroljubive stanovnike katolike. Posebni pozdrav i dobrodošlicu uputio je

pomoćnomu vrhbosanskom biskupu mons. Peri Sudaru, koji je u koncelecijaciji s 22 svećenika predvodio misno slavlje.

Biskup je Sudar u svojoj propovijedi govorio o pitanju zla, o toj velikoj zagonetki pred kojom čovjek stoji i pita se o podrijetlu i prisutnosti te snažne sile u svijetu. U središte promišljanja stavio je križ na kojemu je visio Isus, Sin Božji, koji je i sam bio žrtva zločina, križ koji je postao lijek protiv zla u svijetu. Na kraju svoje propovijedi biskup je Pero pozvao vjernike da im Kristov križ bude nadahnuće za život u međusobnom zajedništvu i ljubavi kao i znak pobjede nad zlom.

Nakon propovijedi biskup je Sudar, u prisutnosti nacionalnog ravnatelja Papinskih misijskih djela u Bosni i Hercegovini don Ivana Štironje, izrekao molitve blagoslova nad mještaninom te župe don Ivanom Stojanovićem i nad misijskim križem koji je predan mi-

sionaru Stojanoviću u znak misijskog poslanja i ponovnog odlaska u afričke misije u Ganu. Na kraju misnog slavlja biskup je u Memorijalnom centru predmolio molitvu za pokojne – opijelo.

Don Ivan Stojanović član je Hrvatske salezijanske provincije sv. Ivana Bosca. Rođen je 28. rujna 1960. u Uzdolu, kod Prozora, kao osmo dijete u svojih roditelja Franje i Serafine. Osnovnu je školu završio u Uzdolu, srednju u Rijeci, a filozofsko-teološke studije u Zagrebu. Redovničke zavjete položio je 8. prosinca 1981., a za svećenika je zaređen 25. lipnja 1989. Nakon trogodišnjega pastoralnog iskustva u zadarskim Arbanasima, odlazi u afričke misije, gdje ostaje 16 godina. Zbog zdravstvenih se razloga vratio u domovinu te je djelovao u Splitu i Zagrebu. Budući da se, Bogu hvala, oporavio, ponovno odlazi u Ganu, u novu misiju koju salezijanska zajednica otvara u toj zemlji. (PMDBiH)

LUG – BRANKOVIĆI

Vrhbosanski svećenik vlč. Marko Jukić primio vjerovjesnički blagoslov i križ

Utorak 22. rujna 2015. u župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u Lugu – Brankovićima, kod Žepča, na večernjoj svetoj misi u 18 sati bilo je vrlo svečano. Nadbiskup vrhbosanski, kardinal Vinko Puljić, okružen s tridesetak svećenika koncelebranata, predvodio je misno slavlje, udijelio vjerovjesnički blagoslov i misijski križ novomu misionaru vlč. Marku Jukiću, koji odlazi misijski djelovati u južnoameričku zemlju Peru, u Nadbiskupiju Lima.

Cijela je večer protekla u znaku misija: kratka misijska predstava prije mise, koju su izveli djeca i mladi pod vodstvom s. Marinele Zeko, liturgijsko pjevanje, kardinalova propovijed, pozdrav župnika vlč. Franje Ivandića na početku i zahvala na kraju mise, pozdrav i čestitka nacionalnog ravnatelja Papinskih misijskih djela BiH don Ivana Štironje, kao i riječi oproštaja vlč. Jukića.

Kardinal Vinko u svojoj je propovijedi govorio o pozivu koji čovjeka prati od početka do kraja života. Osobito je svećenikov život protkan pozivom i odazivom koji nadilaze rodni kraj, župu, biskupiju i zemlju. Posebno je ohrabrio novog misionara na temelju vlastitoga iskustva koje je doživio u vrijeme posjeta Peruu, posvjedočivši da ide služiti siromašnomu narodu, ali kršćanima koji unatoč svojem siromaštvu radosno žive svoju vjeru i radosno primaju svećenika.

Kardinal je nakon propovijedi izrekao riječi blagoslova nad novim misionarom, blagoslovio križ, koji mu je uručio u znak misijskog posla-

nja, te mu poklonio *Bibliju* i čestitnjak za nošenje svete pričesti, koji je dobio kao dar od sv. Ivana Pavla II.

Na kraju misnog slavlja riječi zahvale i čestitke izrekao je župnik vlč. Franjo Ivandić. Nacionalni ravnatelj PMD-a u BiH don Ivan Štironja ponajprije je uputio čestitke kardinalu Vinku i cijeloj nadbiskupiji, koja je ovim činom pokazala da se nije zatvorila u sebe, nego je, unatoč svim svojim poteškoćama i potrebama, dala najviše što se može dati - a to je svećenik, koji će se pridružiti skupini misionara i misionarki Crkve u Hrvata. Uputio je vlč. Jukiću riječi ohrabrenja, čestitao mu i pozdravio ga u ime nazočna dijecezanskog ravnatelja PMD-a vlč. Pave Šekerije i ostalih dijecezanskih ravnatelja, misijskih animatora, djelatnika, dobročinitelja i prijatelja misija te mu zaželio Božji blagoslov i sretan put.

Na kraju je riječ pozdrava, zahvale i oproštaja izrekao novi misionar, naglasivši da je zrno misijskog poziva u njegovu srcu tinjalo dug niz godina. Zahvalio je ponajprije dragomu Bogu, koji ga je pozvao, kao i svima onima koji su ga pratili na putu do svećeništva, od roditelja i rodbine, preko svećenika i poglavara u sjemeništu i bogosloviji, do kardinala Vinka, koji mu je dopustio da može otići u misije i udijelio mu svoj pastirski blagoslov. Obećao je molitve svima i zamolio prisutne da ga prate svojim molitvama na misionarskom putu.

Vlč. Marko Jukić pridružuje se našem misionaru mons. Dragi Balvanoviću, svećeniku Banjolučke biskupije, koji od 1987. djeluje u župi

sv. Leopolda Mandića, Nadbiskupija Lima, u Južnoj Americi. Mons. Balvanović, uza svoje župničke obveze u spomenutoj župi, vodi pastoralnu brigu za hrvatske iseljenike pri Hrvatskom pastoralnom vikarijatu u Limi, a od 2003. delegat je za Hrvate u Južnoj Americi. Uz to, bavi se i pisanjem. Objavio je nekoliko knjiga na hrvatskom i španjolskom jeziku. Brojna svoja iskustva iz susreta sa svojim sunarodnjacima i vrlo zanimljive priče objavio je u svojoj knjizi *Peru – puti, običaji, sudbine* (posljednje, četvrto nadopunjeno izdanje izišlo je u Zagrebu, "GK", 2013.).

Marko Jukić je rođen 9. veljače 1989. god. u Doboju, kao četvrti od pet sinova, od roditelja Nike i Ljubice rođ. Matković. Kršten je 26. veljače 1989. u župi Lug – Brankovići. Osnovnu je školu završio u Donjem Lugu i Ozimici (1995. – 2003.), sjemenišnu gimnaziju u Travniku (2003. – 2007.) te filozofsko-teološki studij na Vrhbosanskoj katoličkoj teologiji – KBF-u u Sarajevu, gdje je diplomirao. Sveti red đakonata primio je 2. prosinca 2012., a svećeništva na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja 2013., po rukama nadbiskupa vrhbosanskog Vinka Puljića.

Nakon mlade mise 28. srpnja u rodnoj župi vršio je službu župnog vikara u sarajevskoj župi Stup (2013. – 2014.) te službu ekonoma odgajatelja u Nadbiskupijskom sjemeništu "Petar Barbarić" u Travniku, gdje je bio i voditelj internata (2014. – 2015.). Bilo mu sretno i s Božjim blagoslovom!

BANJA LUKA

Premинуo fra Rafael Lipovac, višegodišnji misionar u Africi

Na blagdan Uzvišenja sv. Križa, 14. rujna 2015. u jutarnjim satima, kako prenosi KTA, u Caritasovu domu za stare osobe na Petrićevcu, u Banjoj Luci, preminuo je višegodišnji misionar u Africi fra Rafael Lipovac, član Franjevačke provincije Bosne Srebrene, u 91. godini života i 66. godini svećeništva. Misu zadušnicu za pokojnog fra Rafaela predvodio je biskup banjolučki mons. Franjo Komarića u srijedu 16. rujna 2015. u 12 sati na Petrićevcu. Nakon toga je obavljen obred ukopa na obližnjem franjevačkom groblju.

Fra Rafael je rođen 13. ožujka 1925. u Budžaku (Župa Petrićevac, Banja Luka) od oca Rafaela i majke Janje r. Škarica. Roditelji su mu na krštenju dali ime Franjo. Osnovnu je školu pohađao u Budžaku (1932. – 1936.), u školi u Samostanu "Nazaret" Klanjateljica Krvi Kristove i u samostanu otaca trapista "Mariji Zvijezdi", a Franje-

vačku klasičnu gimnaziju u Visokom (1936. – 1945.). Preživjevi ratne strahote pohađa i završava teološke studije u Sarajevu (1945. – 1950.), gdje je 22. travnja 1949. zaređen za svećenika. Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu magistrirao je teologiju 1957.

U svojoj je redovničkoj zajednici obavljao razne službe: službu gvardijana na Petrićevcu i u Beogradu; službu župnog vikara u župama: Kraljeva Sutjeska, Plehan, Petrićevac, Bihać, i Beograd; službu župnika u župama: Barlovci, Petrićevac, Sanski Most i Beograd. Od 1958. do 1961. bio je tajnik provincije. Službu prvog meštra novaka u Kraljevoj Sutjesci obavljao je od 1961. do 1964. godine. Djelovao je pastoralno, odgajateljski i administrativno u više mjesta. Osamnaest je godina bio misionar u Obali Bjelokosti, u Africi (1980. – 1998.). Za to vrijeme vršio je razne službe:

župnika, župnog vikara u Abidžanu; službu kancelara i arhivara

u biskupiji u Grand Bassamu. Vrativši se u domovinu, obavlja službu duhovnika franjevačkih bogoslova (1998. – 1999.), ispovjednika u Leterskoj bazilici u Rimu (u prigodi Svete jubilejske godine, 1999. – 2001.), župnog vikara, zatim gvardijana pa kroničara u Franjevačkom samostanu u Beogradu. Oslabljen bolešću i starošću prelazi 2011. u Banju Luku, gdje ostaje do svoje smrti. Fra Rafael je iza sebe ostavio desetak knjiga i drugih publikacija objavljenih na hrvatskom i francuskom jeziku, među kojima su tri s tematikom afričkih misija: *U afričkim misijama* (2005.), *Moj dnevnik iz afričkih misija* (2006.) te *Prepiska iz afričkih misija* (2007.).

PULA

Seminar za misijske animatore

U subotu 26. rujna 2015. u Biskupijskom misijskom sjemeništu "Redemptoris Mater" održan je prvi seminar misijskih animatora Porečke i pulske biskupije, na kojem su sudjelovali misijski suradnici i simpatizeri Porečke i pulske biskupije iz jedanaest župa, uz dvojicu župnika – vlč. Milana Mužinu i vlč. Blaža Bošnjakovića. Ravnatelj Papinskih misijskih djela Porečke i pulske biskupije vlč. Mirko Vukšić nakon uvodne molitve pozdravio je sve nazočne, a s posebnom radošću nacionalnog ravnatelja PMD-a vlč.

Antuna Štefana sa suradnicima, Ines Sosa Meštrović i Josipom Burjom, koji su nazočnima približili smisao i cilj Papinskih misijskih djela. Vlč. Štefan trudio se što zornije opisati svoj dugogodišnji misionarski rad u dalekoj Africi i potrebu stvaranja župnih misijskih zajednica. Ines Sosa Meštrović je prema praktičnim i konkretnim primjerima različitih misijskih zajednica dala upute i savjete kako osmisliti rad žu-

pnih misijskih zajednica. Među nazočnima primijetilo se oduševljenje i želja da se što brže i konkretnije djeluje u vlastitim župama.

Staša Vajdić, Umag

POREČKA I PULSKA BISKUPIJA

AKCIJA MIVA

("Misijska vozila"), u nedjelju 26. srpnja, uz dan sv. Kristofora, a pod geslom "Moj dar slavi Boga za sve prijeđene kilometre".

Ove godine, akciji je prvi put, na našu radost, otvorila vrata Porečka i pulska biskupija. U akciji MIVA sudjelovale su tri pulske župe te tri objedinjene župe kojima upravlja biskupijski ravnatelj Papinskih misijskih djela vlč. Mirko

Vukšić: Kršete, Materada i Petrovića, iz Umaško-oprtaljskog dekana. Akcija je provedena u Materadi. Vjernici su se, unaprijed upoznati s tim hvale vrijednim projektom, radosno odazvali realizaciji akcije. Na samom misnom slavlju naglašena je važnost te akcije kao projekta za olakšano pastoralno djelovanje misionara, čiji bi rad, unatoč velikoj volji i motivaciji, bio teško ostvariv bez prijevoznog sredstva. Sukladno tomu, blagoslovljeni su automobili

Nacionalna uprava Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj šestu godinu zaredom organizirala je akciju MIVA Hrvatska

(60-ak njih) i ostala prijevozna sredstva, kao i dodatci (naljepnice, mirisi) čijom su kupnjom vjernici velika srca i plemenita zadatka pokazali veliku otvorenost za pomoć braći i

sestrama. Na štandu smo uz mirise i naljepnice nudili i misijske krunice te misijski list *Radosna vijest*. Ovim zahvaljujemo svima onima koji su na bilo koji način pridonijeli realizaciji

tog projekta, uz pozdrav motivirajućeg citata sv. Klare Asiške: "Ljubi Boga, služi Bogu – u tome je sve." Pozdrav i Božji blagoslov!

Snježana Kruhak

RIJEKA

Susret misijskih animatora Riječke metropolije

U subotu 20. rujna 2015. u Nadbiskupskom domu „Ivan Pavao II.“ u Rijeci okupili su se na susretu formacije animatori postojećih i novih misijskih zajednica Riječke metropolije. Susret je organizirao vlč. Kristijan Zeba, biskupijski ravnatelj Papinskih misijskih djela (PMD) u Riječkoj nadbiskupiji, u suradnji s Nacionalnom upravom PMD-a u Hrvatskoj. Susret je bio obogaćen misijskim animatorima Krčke biskupije, koji su se odazvali na poziv organizatora. Uvodnu molitvu za misije predvodio je vlč. Zeba te je u svojem obraćanju pozdravio i zahvalio svim sudionicima na odazivu, a svoju zahvalu uputio je i župnicima koji su svoje vjernike potaknuli da sudjeluju na seminaru. Svima prisutnima dobrodošlicu je zaželio i riječki nadbiskup i metropolit mons. dr. Ivan Devčić. Zahvalio je sudionicima na svemu što čine za misije, kao i njihovim župnicima. U nastavku nadbiskup je stavio naglasak na ovogodišnju poruku pape Franje za Svjetski dan misija i pozvao sve prisutne da zaista radosno navještaju evanđelje, krenuvši od svoga doma, škole i radnog mjesta, te da svojim

životom svjedoče Isusa onima koji još za njega nisu čuli. Dobrodošlicu su okupljenima zaželjeli vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj PMD-a u Hrvatskoj, i Andreja Škarabot Kunštek, misijska suradnica, uime Misijskog ureda Riječke nadbiskupije. Uslijedilo je predstavljanje svih prisutnih misijskih animatora. Gđa. Škarabot Kunštek predstavila je cilj seminara, a to je priprema i proslava Svjetskog dana misija (Misijske nedjelje), koja se ove godine u cijelom svijetu obilježava 18. listopada, i Dan Djela sv. djetinjstva, koji se obilježava 6. siječnja 2016.

Smjernice i ideje animiranja Svjetskog dana misija predstavio je vlč. Štefan, koji je predstavio radni animacijski materijal i sve što može poslužiti u radu misijske zajednice. Potaknuo je animatore da svojim župnicima iznesu ideje i program koji je pripremila Nacionalna uprava PMD-a. U radnom dijelu seminara uslijedila je rasprava o programu misijskog tjedna uoči Svjetskog

dana misija, koji će se obilježiti od 12. do 18. listopada 2015. Program je predstavila gđa. Škarabot Kunštek i potaknula animatore na još jaču zajedničku suradnju. Misijski ured organizira pripremu u župama u kojima djeluje misijska zajednica, tako da svaki dan jedna župa prije mise moli misijsku krunicu, prikazuje misu na nakanu misija i misionara. Za vjernike župnih zajednica Rijeke i okolice priprema se klanjanje Presvetomu Oltarskom Sakramentu u katedrali sv. Vida. Na kraju seminara zaključeno je da smo svi pozvani biti podrška Crkvi u misijskom djelovanju, širiti misijsku svijest, moliti za uspjeh misija te pomoći materijalno koliko možemo.

A. Š. Kunštek

KOPRIVNICA

Posjet misionarke iz Burundija

U Župi sv. Leopolda Bogdana Mandića u Koprivnici, na poziv župnika vlč. Dominika Vukalovića, 12. i 13. rujna gostovala je misionarka u Bu-

rundiju s. Agnezija Janja Bilić, koja je na tromjesečnom odmoru u domovini. Budući da je u Koprivnicu stigla u predvečerje, uz pratnju župnika, toplo su ju dočekali članovi župne misijske zajednice, kojima je to bila prigoda za osobno upoznavanje. Njezin

službeni nastup bio je u nedjelju. Prisustvovala je na svim svetim misama (u 8, 9.30 i 11 sati), na kojima je na jednostavan i skroman način svjedočila o svojem poslanju u Burundiju. Budući da se župnik potrudio na vrijeme najaviti taj događaj u crkvi i na radiju, velik je broj domaćih i susjednih župljana ispunio crkvu, slušajući s osobitom pozornošću o problemima Burundana, kojih 80 posto živi ispod granice siromaštva. Zahvalila je na molitvama i svemu što misijska zajednica sa župnikom poduzima u svrhu materijalne potpore. Sestra Agnezija

se dobrovoljno javila da ide u Burundi nakon ubojstva s. Lukrecije Mamić. Potresno je njezino svjedočanstvo o nesigurnosti u kojoj živi, ali i zadivljujuća njezina hrabrost, ustrajnost i vjera, kojom sebe i sve stavlja u Božje ruke.

Poslije zajedničkog ručka u obitelji koja ju je od srca ugostila i nakon kratka predaha oko misionarke ponovno se okupilo mnoštvo vjernika, gledajući s velikim zanimanjem i suosjećanjem potresne slike iz njezine svakodnevnice i dokumentarni film o običajima i načinu života Burundana i njezine misijske zajednice u Kirembi.

Misijska zajednica Župe sv. Leopolda Mandića Koprivnica

Vraćamo se uza zvuke Händelova Mesije. Kad bijasmo 6,5 km ispred misije u Kimpangi, vozilo se zaustavi. Motor se ugasi. Razgledam po motoru, pokušavam sve što znam iz automehanike i samo mogoh potvrditi da mi je to znanje blizu ništice. Ništa ne mogoh učiniti. Animator reče da u susjednom selu Kabwe, samo desetak kilometara dalje, ima neki mehaničar. Dođe u sumrak. Ali nema nikakva alata ni ključeva. Nema čak ni džepne baterije. Sumnja me obuze da taj može išta učiniti. Upalili smo svijeću koja je danas gorjela na oltaru. Treba dobro čuvati da ju vjetar ne ugasi, jer su u kutiji šibica ostala samo dva drvca. Mučio se mehaničar gotovo tri sata, ali ništa nije popravio. Srećom, do tog mjesta dopire telefonska mreža. Dogovorih se s fra Filipom da mi ujutro pošalje koga iz Kamine, grada udaljena 155 km. Za sve nevolje u savani obraćamo se fra Filipu. Svi se razidoše, svatko na svoju stranu, a vjeroučitelj William i ja spavat ćemo u vozilu. Noć je vrlo svjež, a nemam ni pokrivača, niti što drugo da se zaštitim od hladnoće.

Nezgoda u savani

DR KONGO

– Fra Stojan Zrno

Na meni je samo košulja kratkih rukava. Jer tko je mogao jutros predvidjeti da ću spavati u vozilu u savani? Jedino u kovčegu imam misnu košulju – albu, u kojoj sam danas slavio svetu misu. Noćas će mi dobro doći kao pidžama! Obukoh ju i odmah se ugodnije osjećam. Mislim da sam jedini svećenik na svijetu koji je albu pretvorio u pidžamu.

Tek što se ujutro probudih, telefonira mi fra Filip da je našao mehaničara Guillaumea, koji me vozi na motoru svaki put kad posjećujem zajednice s onu stranu velike rijeke Lubilanjija. On će doći tim mojim motorom na kojem me vozi. Imam i njegov broj telefona. Čekam u vrućoj savani. Ne zna se gdje je veća vrućina, vani ili u vozilu. Guillaume mi se javi s pola puta. Kasni jer mu je dva puta pucala ista guma. Ne može ju više popraviti. Vjeroučitelj u susjednom selu ima motor. Zamolio sam ga da mu pošalje gumu. Zadnji put mi javi da nema izgleda da stigne ovamo prije noći. Uh, znači da još jednu noć moram prospavati u savani. Ne, ne želim to nikako. Velim vjeroučitelju Williamu: „Idi u Kimpangu i potraži barem desetak momaka da me poguraju.“ On ode, a ja ostadoh sam. Čekam Guillaumea, koji vjerojatno ne će doći.

Čekam i momke koji bi mogli doći u najboljem slučaju za dva sata. Prolazi teretni vlak. Ne samo teretni, nego je i putnički silom neprilika. Jer nema putničkih, ljudi se voze teretnim.

Vlak okičen ljudima

Cesta je na ovom mjestu udaljena od pruge tek petnaestak metara. Već danih nikakav vlak ovuda nije prošao. Zato se u taj teretni nabilo sve živo i mrtvo, i ljudi i životinje i roba. Lokomotiva je zakrčena ljudima. Izgleda kao kad se roj pčela uhvati za stablo. Vide se samo ljudske glave. Svijet se nabio i u vagone i na vagone. Eto, to je promet u Kongu. Svi me pozdravljaju. Mašu rukama i viču. I ja njima otpozdravljam. Između toliko glava opazih jednog našega kršćanina koji je trebao prije dva dana otići iz Kimpange u Kaminu. Čekao je vlak i dočekao taj teretni. Ali sretan je što će doći napokon kući u Kaminu. Nije važno kako. Vlak zamače u daljinu, a meni bi vrlo žao što ne uslikah taj prizor. Imao sam u torbi fotoaparat, ali pamet zakazala. Nisam se sjetio.

Vučna služba na afrički način

Oko 15 sati stiže dvadesetak daka i nekoliko odraslih. Uz viku i ciku,

uz radosne poklike vozilo krenu na guranje. Naravno, motor ne radi. Ja sam u vozilu za upravljačem, da probnem ljepši dio toga vrlo lošeg puta. Na putu ima mnogo lokava. Neke su duge i nekoliko desetaka metara. Za mlade je vrlo zabavno kad vozilo poskoči u rupi i poprskaju ih. Opće je veselje, iako je naporno gurati. Ulazimo u selo. Narod izišao s obje strane ceste i gleda nsvakidašnji prizor. A ja u terenskom vozilu kao papa u papamobilu otpozdravljam svima. Neki se smiju: „Gle svećenika kako ga guraju!“ Drugi dovikuju: „Wafwako!“ To je znak suosjećanja. Stigosmo u misiju. Gurali su me točno 6,5 km. Bravo, momci! To je vučna služba na afrički način. Kad se spustio mrak, dođe i Guillaume na motoru. Ujutro se odmah dao na posao i vozilo upalilo. Čovjek zna!

Misionar u snovima

Dođe mi u ured jedan čovjek sa svojim sinom. Ne znam ga. Vidim po ponašanju prema meni da nije katolik. Poče iznositi svoje jade. Pokazuje mi svog sina, dječaka od 13-14 godina. Kaže da je dječak bolestan i da bi on kao otac želio da ja molim nad njim. Pitam ga u kojoj zajednici moli. Spomenu mi neku sektu, za koju još nikad nisam ni čuo. Pitam dalje od čega dječak boluje. Kaže da ga je uhvatio kašalj, ali ima još nešto daleko „strašnije“. Mali je u snu vidio

kako mu ja dolazim u sobu. A svaki san ovdje je vrlo ozbiljna stvar. Otac nije pošao ni liječniku ni bolničaru da mu dadne što protiv kašlja, nego je požurio doći k meni. Stanuje u Kimandi, selu udaljenom 30 km. Kaže da je došao prije tri tjedna, ali sam ja tada bio u posjetu selima. Drugi put je došao prošli tjedan, ali ja sam bio u gradu Kamini. I eto ga danas treći put. Jadni čovjek! Prepješačio je 180 km s malim sinom samo zato što mu je netko iz njegove sekte rekao da svakako mora vidjeti misionara, jer ga je dječak sanjao. Ako misionar ne bude nad njim molio, dječak će umrijeti. Oca uhvatio strah zbog toga pa ga ni briga nije što mu sin kašlje. Ovi ljudi u svašta mogu povjerovati. Da umirim oca, pomolio sam se za dječaka. Dao sam mu nešto novca da se s njim navрати u dispanzer, da bi ga bolničar pregledao i propisao lijek protiv kašlja.

Do prve asfaltirane ceste 600 km

Zbog radova koje svakodnevno obavljamo moram često ići u Kamini. To je otprilike osam sati vožnje najbližim putom. Podoh drugom, zaobilaznom cestom, kojom se vozi devet sati do Kamine. Usput ću povesti desetak vreća cementa u Masombo, gdje zidar Paul dovršava kapelicu. Ovaj put nemam nikoga sa sobom. Baš mi je lijepo tako! Kad

sam sâm, mogu razmišljati, moliti, slušati hrvatsku glazbu... Dok satima vozim kroz šume i savanu, za mene je to vrijeme dragocjeno. Prava duhovna obnova. Ali ima i nešto što mi pribavlja mnoge nevolje. Vozilo je staro 14 godina i prešlo je gotovo 140 000 km po takvim putovima, gdje je najbliža asfaltirana cesta udaljena više od 600 km. Zato se vozilo često kvari i svaki put kad stignem u grad ostavim ga barem 2-3 dana u radionici da ga mehaničari „srede“. Ali se dogodi da se pokvari u savani, pa sam nekoliko puta proveo noć usred savane. Tim gore po mene ako tada sa sobom nemam nikoga.

Priprema za veliko slavlje

U Kamini ostadoh cijeli tjedan. Treba nabaviti puno toga za gradnju, a i za veliko slavlje koje ćemo uskoro imati. Naime, uskoro će biti posveta nove župne crkve. Doći će mjesni biskup Kalala, koji će tom prigodom podijeliti sakrament potvrde svima onima koji su kršteni poslije osnutka župe 2000. godine. Ujedno će blagosloviti i nove školske zgrade.

Natrpah u terensko vozilo svega pomalo: čavala, boja, lakova, soli, sušene ribe... Nema čega nema! Opet krenuh na put sâm. Do Kamine i nazad do Kimpange provedoh 17 sati za upravljačem a da ne sretah niti jedno vozilo! Gust promet, nema što! Moja cesta, moje vozilo.

Sveta Kateri Tekakwitha, misionarka u svojem narodu

Bila je iznimno nadarena, ljubazna i dosljedna. Imala je smisla za lijepo likovno izražavanje. Pokazala je iznimnu upornost u radu, što je tada bila rijetkost u njezinu okruženju. Najznačajnija njezina osobina, koja je gotovo svima izgledala neshvatljiva, bila je prirodna ljubav prema čednosti, šutnji i samoći. Nikada nije sudjelovala na javnim sastancima, igrama, predstavama, gozbama i drugim javnim zabavnim događajima, koji su se tada redovito prakticirali u urođeničkim sredinama.

Kad je imala 12 godina, njezini posvojitelji htjeli su ju udati. Kateri se tomu čvrsto suprotstavila i bila je odlučna do kraja. Takvo njezino postupanje bilo je neprihvatljivo za njihove društvene običaje. Svi su joj se počeli rugati i bila je izložena zlostavljanju. Godine 1677. došla su trojica misionara u selo Ossernenon. Njihov dolazak promijenio je njezin životni put. O. Lamberville je imao kateheze o obraćenju. Božja je providnost bila na djelu. S velikom pobožnošću slušala je pouke misionara. Što ih je više pratila, više je osjećala Isusovu blizinu i njegov poziv. Čeznula je za sakramentom krštenja, da bi postala katolikinja, kao njezina majka. Krštena je 18. travnja 1676. Imala je 20 godina. Bila je pripremljena za život po krjepostima, molitvi, žrtvi i ustrajnosti u vjeri. Sakramenti krštenja i euharistije postali su izvor njezina nasljeđivanja Krista i hoda prema kalvariji. Kao domaća djevojka, zauzela se u evangelizaciji svojih sunarodnjaka. Tri godine je revno sudjelovala s misionarima u naviještanju radosne vijesti. Posebno je njegovala ljubav prema siromašnima i bolesnima. Teško je nabrojiti sve nevolje i trpljenja te djevojke svetog života. Dovoljno je spomenuti da je zbog poniženja i progona morala uz pomoć misionara napustiti svoje selo i potražiti utočište u misiji u Saultu, blizu Montreala. U toj oazi duboke pobožnosti Kateri je nastavljala svoje misijsko poslanje i napredovala u krjeposti. Uvijek je rado prihvaćala patnje s pogledom prema raspjetom Isusu. Isusova muka ražarivala je njezinu ljubav i davala joj snagu za rad na Božjoj njivi. Uza sve poslove, nastojala je provoditi vrijeme u molitvi, ili u crkvi pred Presvetim, ili u samoći u šumi.

Dok je još boravila u Saultu, jedan njezin rođak i dalje je na nju vršio pritisak da se uda. Njegovo nagovaranje bilo je uzaludno. Rado je prihvatila ruganja i odricanja, duboko svjesna svojeg poziva i poslanja. Oduševljeno i spremno je prihvaćala nadahnuća. Zamolila je misionare da joj dopuste da položi zavjet čistoće, poput redovnica, koje je jednom pohodila u mjestu Ville-Marie. Misionari su prihvatili njezinu želju te je 25. ožujka 1679. postala prva Indijanka iz Nove Francuske s takvim zavjetom. Otada je bila Isusova zaručnica. Isus prisutan u njoj po pričesti postao je njezin život, njezina radost, njezina snaga u misijskom poslanju i svjedočenju drugim ljudima. Nakon bolesti i mnogih nevolja Kateri je umrla ponavljajući riječi: "Isuse, ljubim te!"

Papa Benedikt XVI. proglasio je Kateri svetom 21. listopada 2012. u Rimu. Tom prigodom je rekao: „Kateri je ostala vjerna Isusovoj ljubavi, molitvi i dnevnoj euharistiji. Njezin je cilj bio upoznati i učiniti ono što je Bogu milo. Kateri nas zadivljuje djelovanjem milosti u njezinu životu unatoč nedostatku vanjske podrške i hrabrošću u svojem zvanju, tako neobičnu u njezinoj kulturi. U njoj vjera i kultura obogaćuju jedna drugu! Neka njezin primjer pomogne i nama da živimo ljubeći Isusa gdje god jesmo, bez poricanja tko smo! Sveta Kateri, zaštitnico Kanade i prva svetece Indijanko, povjeravamo ti obnovu vjere među starosjedilačkim narodima te u cijeloj Sjevernoj Americi!"

Vlč. Odilon Singbo

Djelovanje misionara ostavlja snažne tragove i donosi obilne plodove najprije u njihovim sredinama. Njihovo djelo postaje baština koja se nezaustavljivo širi u nova područja. Misionari ne odlaze samo u daleke zemlje drugim narodima naviještati Isusovu evanđeosku poruku, nego pronalaze načine u svojoj zemlji i domovini, među svojim sunarodnjacima, kako živo svjedočiti evanđeoske vrjednote, koje privlače mnoge ljude da prihvate Isusa Krista. Ne smijemo zanemariti evangelizacijsku snagu takvih osoba koje su se s velikim žarom i predanošću stavili u službu Crkve. Među njima nalazi se sveta Kateri Tekakwitha.

U jednome malome indijanskom selu tadašnje Nove Francuske (današnji dijelovi Kanade i SAD-a) 17. travnja 1680. preminula je predajući svoj život u Božje ruke ponizna djevojka svetog života Kateri Tekakwitha. Imala je 24 godine, a krštena je četiri godine ranije, kao Katarina. Njezin otac bio je poganin a majka katolikinja. Rano, s četiri godine, ostala je nakon epidemije siročić bez roditelja. Bolest je i na njoj ostavila tragove, ožiljke na licu i oslabljen vid. Jedan od njezinih ujaka preuzeo je o njoj brigu. U takvu životnom okruženju, gotovo poganskom, Kateri je uvijek pokazivala duboke duhovne vrijednosti. Odavala je značaj „prirodne kršćanke“.

darovatelji

ZA MISIJE I MISIONARE:

Ana Orić 200 kn * Ankica Udiljak 200 kn * Ante Božić Stulić 150 kn * Ante Matković 50 kn * Berislav Bambir 100 kn * Božidar Škarec 394,71 kn * Cvjeta Mijić 50 kn * Danijel Krizmanić 325 kn * Davor Cindrić 450 kn * Dominika Papić

Kukić 100 kn * Draženka Ištvanović 200 kn * Dubravka Trgovac 50 kn * Dušana Radić 200 kn * Franka Čudina 200 kn * Goran Šipek 50 kn * Hrvat Snježana 250 kn * Igor Pivac 500 kn * Ivana Josipović 100 kn + 100 kn * Ivanka Kusturić 30 kn * Ivica Gavrić 760 kn * Ivica Grubeša 200 kn * Ivica Petrinović 60 kn * Jelena Grabant 200 kn * Josip Barnjak 110 kn + 110 kn * Josipa Glibota 500 kn + 500 kn * Juraj Brajnović 200 kn * Kazo Zelić 200 kn + 200 kn * Kristina Filipov 50 kn * Kučar Sanela 100 kn * Ljiljana Benčak 200 kn * Marija Baričević 250 kn * Marija Kovačević 50 kn * Marija Pošta 50 kn * Marinko Hudolin 200 kn * Midhad Huskić 50 kn * N. N. 50 kn * Mirna Pošćić 100 kn * Miroslav Fadiga 100 kn * N. N. 200 kn * Nada Peleš Serenčević 50 kn * Nina Vodopić 100 kn * Patricia Rot Grozić 45 kn * Roko Srdarović 30 kn * Štefica Himmelmreich 100 kn + 100 kn * T. Tičinović 600 kn * Tomislav Čubelić 100 kn + 200 kn * Veronika Valičević 100 kn * Vlado Prka 100 kn * Zdenka Podhraski-Relja 20 kn * Zdenka Sever 50 kn * Zrinka Džaja 50 kn * Zubčić Zoja 50 kn + 50 kn + 50 kn * N. N., Ljubuški 250 KM * Nikola Marković, Crnići 100 KM * Ivo Lacić, Poljaci 500 EUR * preč. N. N., Sarajevo 300 CHF * preč. N. N., Sarajevo 100 EUR * Ljubica Jelić, Široki Brijeg 30 KM * Hrvoje Lovrić, Mostar 20 KM * Župa Presvetog Trojstva, Oakville Kanada 900 CAD * Nikolina Petrović, Vitez 5 KM * Božidar Ivezić, Sarajevo 150 EUR * Josip Vladić 250 EUR, 100 KM i 140 HKN

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBITIJE:

Eddy Rot 45 kn + 45 kn * Josip Kordić 100 kn + 100 kn * Josip Parać 100 kn * Nada Alfirev 100 kn * Pero Petanjak 100 kn * Jadranka Bačić-Katinić 100 kn * Ante Sabljčić 150 kn * Pave Radonić 200 kn * Blaško Kivić 200 kn * Željka Vodopija 200 kn * Pave Radonić 300 kn * Jasna Leko 300 kn * Branko Dragojević 300 kn * Darovatelji preko o. Drage Kolimbatovića 4.100 kn + 4.500 kn * Ob. Marije Miletić (+Tihomir) 1500 EUR * Ivo Ivešić, Donja Golubinja 60 KM * N.N., Mostar 100 KM

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:

Antonija Šimunović 109,30 kn * Zorica Hercigonja 140 kn * Sanela Jukić 45 kn * Stjepan Kozelka 50 kn * Vesna Varga 145 kn * Sanja Nikčević 500 kn * Sonja Kovačević 500 kn * Maja Foretić 760 kn

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEČENIKA U MISIJAMA:

Nikola Crnković 100 EUR * vlč. Franjo Biškup 3.800 kn * Biserka Zorbas 100 kn * Tomislav Bilić 150 kn + 150 kn * Mario Preden 900 kn * Benedikt Pehar, Čitluk 300 KM * Molitvena zajednica „Emanuel“, Grude 805 KM * Gofko Zovko, Medugorje 500 EUR * N.N., Mostar 100 KM

ZA GLADNU DJECU:

Ante Sabljčić 150 kn * Vikica Šalić 600 kn * Jure Rupčić, Gračine – Ljubuški 1000 KM * Vedran i Josipa Đido, Sarajevo 53,60 KM * Ana Vučić, Sarajevo 400 KM * Nikolas i Lukas Laco, Mostar 100 KM * Petra i Josipa Đuzul, Mostar 100 KM * Irena Šimić, Humac 30 KM

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Marija Zelić 100 EUR * Tomislav Pavičić 50 kn * Anđa Svoboda 50 kn * Danica Kristić 100 kn * Dubravko Dujmić 100 kn * Dario Maradin 100 kn * Senka Dominiković 100 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Katica Ramadža 200 kn * Slavko Oroz 200 kn * Marijana Matić 200 kn * Verica Grbić 270 kn * Igor Končurat 300 kn * Snježana Osmak 500 kn * Nedeljko i Ada Šubara 1.600 kn * Župa sv. Eufemije 5.000 kn * Ivan Prskalo, Mostar 20 KM * Ivanka Doko, Čitluk 25 KM * Mara Jurić, Bijelo Polje 70 KM * Komping d.o.o. – Vitez 50 KM * Anđa Mihailević, Nova Bila 50 KM

ZA MISIJE I GLADNE U KONGU:

Mara Ljubić 100 EUR * Marusta Jurista 20 EUR * Matija Knežević 25 EUR * Spomenka Mandić 200 + 200 kn * Vesna Mohorović 40 kn * Mladen Crneković 100 kn * Mate Barić 20 kn * Željana Nižić 50 kn * Ivka Nedić 50 kn * Lidija Petrać 70 kn * Dario Časar 100 kn * Mirna Nothig 100 kn * Ivan Vičić 100 kn * Ružica Medvarić-Bračko 200 kn * Darko Oprauš 1000 kn * Blaško Kivić 100 kn * Udruga Ivan Merz 53.270 kn * Kata Sabelja 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJU:

Robert Skejić 150 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Marija Rudančić 200 kn * Matija Knežević 25 EUR * Slavica Bilandžić 100 kn * Kristina Jurković 200 kn * Ruža Doknjaš 30 kn

ZA MISIJE, GLADNE I IZGRADNJU CRKVE U KIGALIJU U RUANDI:

Katarina Vajdoher 100 kn * Matija Knežević 25 EUR * Lidija Marković 20 kn * N. N. 100 kn * Zoran Zorica 100 kn + 100 kn * Stana Prskalo 150 kn * Duška Čorić 3.750 kn * Milan Čogelja 50 kn * Davorka Crnoja, Grude 40 KM

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBII:

Marija Puharić 40 kn * Igea Volarić 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Sandra Šćukanec 300 kn * Ivo Lacić, Poljaci 500 EUR * Samostan Sv. Obitelji, Topola 400 KM

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Tomislav Borovac 92 kn * Ivan Bošnjak 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Milan Šijan 250 kn + 250 kn * Župa Katedrala, Mostar 1480 KM * Župa Hrasno, 1000 EUR * Župa Gradac, 2000 EUR * Župa Presvetog Trojstva, Oakville Kanada 950 CAD

ZA MISIJE I GLADNE U KENIJI:

Ante Sabljčić 150 kn * Vikica Vujica, Sarajevo 200 EUR i 400 KM

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Matija Knežević 25 EUR * Zdenka Baraba 300 kn * Nada Hrga 300 kn * M. V. 400 kn

ZA MISIJE I GLADNE U NIGERIJU:

Marija Milinković, Stolac 100 KM

ZA MISIJE U RUSIJI:

Marusta Jurista 50 EUR

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Matija Knežević 400 kn *

ZA AKCIJU MIVA - MISIJSKA VOZILA:

Župa sv. Petra i Pavla, Velika Gorica 740 kn * Župa Rakovica 2.000 kn * Župa Pakoštane 30 EUR * Ana Kadović 30 kn * Anđa Liščić 30 kn * Ante Rudan 40 kn * Anton Rudan, pok. Ivana 20 kn * Božana Orešković 20 kn * Budiša Volga 50 kn * Danijel Oprauš 50 kn * Dina Skrivić 100 kn * Djelatnici Croatia osiguranja 250,4 kn * Drogerija 100 kn * Đani Marlais 750 kn * Edin Maglić 100 kn * Župa Boraja 300 kn * Elvis Švić 50 kn * Gordana Stipić 100 kn * Hrvoje Došen 50 kn * Ivan Braovac 100 kn * Ivanka Majnarić 100 kn * Ivanka Pavlić 50 kn * Ivica Burić 300 kn * Ivica Pavičić 500 kn * Ivica Zlomislić 50 kn * Jadranka Blašković 100 kn * Jagoda Jurić 100 kn * Jele Blitvić 500 kn * Josip Rajčić pok. Marka 30 kn + 40 kn * Josipa Hudoletnjak 100 kn * Kotarac Branko 100 kn * Kristina Daničić 50 kn * Krunoss d.o.o. 100 kn * Lidija Žun 50 kn * Luca Radman 20 kn * M. Horvat 100 kn * Mara Radalj 100 kn * Marica Car 100 kn * Marica Kalazić Jemrić 50 kn * Marija Antolić 100 kn * Marija Bošnjak 50 kn * Marija Cremer 75 kn * Marija Dagostin 100 kn * Marija Grdan 300 kn * Marija Novinščak 300 kn * Marija Opačić 20 kn * Marija Ribarić 50 kn * Marija Tomišić 100 kn * Marko Alerić 100 kn * Martin Grmek 30 kn * Martina Kačić-Movrić 100 kn * Maša Čavka 50 kn * Mate Barić 50 kn * Mihajlo Filipčić 20 kn * Mihajlević Antun 50 kn * Milan Šijan 250 kn * Župa sv. Petra i Pavla 2.087 kn * Župa sv. Roka 100 kn * Župa sv. Vida, Varaždin 13.000 kn * Milena Radonić 200 kn * Mirta Alković 500 kn * Mišo Vuletić 50 kn * Mornar Ratka 20 kn * Nada Bakić 100 kn * Natko Blagojević 100 kn * Nena Matijašević 30 kn * Obitelj Flegar 500 kn * Ordinacija opće medicine 800 kn * Pavo Filipović 50 kn * Perica Batinić 20 kn * Petar Glasnović 50 kn * Ratimira Cenić 30 kn * Rozina Hajdinjak 50 kn * Ruža i Stipo Vukadin 10 kn * Ružica Flajsman 100 kn * Ružica Lulić 50 kn * Ružica Velić 200 kn * Samostan Sestara Srca Isusova 500 kn * Slavka Lovrić 30 kn * Slavko Antonijević 50 kn * Slavko Kirin 100 kn * Stjepan Dubinko 100 kn * Staba Josip 100 kn * Veronika Lončarić 50 kn * Veselka Bulić 50 kn * Vinka Koški 60 kn * Višnja Kovačić 50 kn * Zaharija 50 kn * Zlatko Kaleb 20 kn + 5 kn * Željko Blagus 200 kn * Željko Patljajić 100 kn * Župa Podturen 1000 kn * Župa Cerna 1.600 kn * Župa Gospe od Ružarija 1.730 kn * Župa Kaptol 600 kn * Župa Kuševac 470,75 kn * Župa Ponikve 5.000 kn * Župa Stari Pazin 400 kn * Župa Sv. Ilije 400 kn * Župa sv. Kuzme i Damjana 700 kn * Župa sv. Martina 450 kn * Župa sv. Mihovila 100 kn * Župa sv. Nikole 500 kn * Župa Zablac 600 kn + 1.000 kn * Preč. N. N. Sarajevo 2.000 KN * Župa Neum 860 KM * N. N., Gabela 2000 KM * Župa Medugorje 1000 EUR * Hrvoje Lasić 50 KM * Župa Skopalska Gračanica 420 KM * Župa Rostovo 120 KM * Župa Polog 1000 KM * Župa Ružići 410 EUR i 0,5 KM * Ankica Jurić 50 KM * N. N., Mostar 25 EUR * Župa Čardak 122 KM

POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

Franjevački svjetovni red, Trogir * Kornelija Ranac * Biskupski ordinarijat Varaždin * Nikola Simonetti * S. Magna Borovac

ZA MASLINOVE GRANČICE:

Župa Brestje 1.000 kn

Misijski kalendari za 2016. godinu

Svjetski dan misija 2015

ANIMACIJSKI MATERIJALI

Prigodom Svjetskog dana misija koji se ove godine slavi u nedjelju 18. listopada, Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini izradile su, u suradnji sa stručnim suradnicima, brošuru s misijskim animacijskim materijalima. Prvi dio brošure sadrži Papinu misijsku poruku, prijedloge za liturgijska slavlja i pobožnosti te cjelovitu animaciju vjernika u tjednu prije i na sam Svjetski dan misija te i u drugima prigodama tijekom godine. Drugi dio brošure sadrži misijske nakane Apostolata molitve, kateheze za prvopričesnike i krizmanike, molitvu krunice uz prigodne meditacije te informacije o različitim misijskim materijalima.

Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini objavile su zajedničke katoličke misijske kalendare za 2016. godinu: s 12 listova i jednolisne.

Kalendar s 12 listova donosi mjesečne misijske nakane Apostolata molitve sa slikama svetaca i blaženika, uz koje se nalaze i fotografije s motivima iz misijskih krajeva iz cijelog svijeta.

Kalendar prati važne dane tijekom godine koji su posebno misijski obilježeni: spomendani zaštitnika misija, Svjetski misijski dan (Misijska nedjelja) u listopadu, Dan Papinskog misijskog djela sv. Djetinjstva u siječnju, Nedjelja sv. Kristofora u srpnju – akcija MIVA (misijska vozila), dani održavanja susreta misionara i misionarki u srpnju.

Na posljednjoj stranici nalazi se karta s popisom hrvatskih misionara i misionarki po zemljama u Africi, Latinskoj Americi, Oceaniji i misijskim krajevima Europe.

Kalendarima se želi pratiti služenje misionara u dalekim i siromašnim zemljama u kojima je Crkva još mlada i nova te joj je potrebna potpora u osoblju i materijalnim sredstvima.

Dimenzije kalendara su 22 cm x 34 cm. Cijena je 8 kn.

Narudžbe se primaju na: Papinska misijska djela u RH, Ksaverska cesta 12a, 10000 Zagreb, tel. 01/56 35 055, e-mail: missio.croatia@misije.hr i Papinska misijska djela u BiH, Kaptol 32, 71000 Sarajevo, tel. 00385(0)33 66 78 89, e-mail: missio.bih@bih.net.ba.

MISIJSKA KRIŽALJKA – LISTOPAD 2015.

Radosna vijest	Vrsta ptice	Cm	EN	Lik	Križanje organa	Snaga	Savez	Mastan od loja	Odbornik (tur.)	Zamjenica	E	Rijeka u Njemačkoj	Radosna vijest
Svetica zaštitnica misija													
Stručnjaci za ptice											Pri Morska datulja		
Voltamper			Miraz, svojina Prvo slovo							Uz Van (njem.)			
Gospina majka				Kisik		Zamjenica Bez hrane			Mjera za površinu Cijene (ik.)			Jod Vrsta igre	
	Zemlja Male Terezije												
	El. nabijena čestica						Jednako EL						U (str.)
	Vrsta drveta									Veznik Dušik			
	Austrija			Mjesto rođenja Male Terezije									

Rješenja iz prošlog broja: AGNES GONXHA BOJAXHIU, INDIJA, KALKUTA.

